

דְרֹר לְדְרֹר / נִירָה הַרְאֵל

יום אחד, באמצע חופשת הקיץ, שכבה אסנת על השטיח והסתכלה בחוברת מצוירת. פתאום נכנסה לחדר להקה של דרורים, כך פתאום, באמצע היום, מבעד לחלון הפתוח.

אסנת הייתה כל-כך מופתעת! היא לא העזה לזוז ושכבה לה על השטיח, שכבה והביטה בציפורים המתעופפות בחדר שלה, שכבה וחיכתה לראות מה יקרה.

ופתאום צלצלו בדלת, והדרורים נבהלו ופרחו להם. רק דרור אחד קטן נשאר. מרוב בהלה הוא נדחק אל מאחורי הארון ולא הצליח לצאת. הוא נפנף בכנפיו בכל כוחו ולא עלה בידו להיחלץ. והדרורים האחרים עמדו על מעקה המרפסת וצייצו אליו, צייצו וחיכו לו, צייצו וציפו לו. אולי בכל-זאת יצליח?

משראו שאינו יוצא, עפו להם, והוא נשאר לבדו.

ואז קמה אסנת ובהירות התקרבה אליו, בזהירות ניגשה אליו, בזהירות הושיטה יד ואחזה בו. בזהירות הוציאה אותו וליטפה את ראשו הקטן. ואחר-כך לקחה אותו אל דוקטור יואלי, שמטפל בכל בעלי-החיים החולים בסביבה.

הרופא חבש את הדרור הפצוע ואמר לאסנת: "אם תטפלי בו היטב, הוא יוכל לעוף בקרוב."

אבל אסנת לא רצתה שדרורי יעוף. נעים היה לה ללטף אותו, וטוב היה לה לקחת אותו לחדר שלה. שם, בתוך קופסה גדולה, העמידה קערית מים וקערית גרגרים וחיכתה שיאכל וישתה, שירגיש כמו בבית.

עברו יומיים ועוד יומיים ודרורי החל לנפנף בכנפיו. אסנת ראתה שהוא מנסה לעוף, וידעה שהוא עלול לברח. מה לעשות?

נזכרה אסנת בכלוב הישן שבמחסן. פעם היו בו תוכים, ועכשיו הוא ריק. "אכניס את דרורי לכלוב, והוא יישאר שלי," חשבה ופתחה את דלת המחסן כדי להוציא את הכלוב.

ופתאום... ציוצים, צפצופים ומשק כנפים! דרורים! דרורים בחדר! להקת הדרורים חזרה!

ראתה אסנת את הדרורים המתעופפים סביבה, והבינה. "החברים שלך באו, אתה רואה? הם לא שכחו אותך!" אמרה לדרור והוציאה אותו מהקופסה.

והדרור, אך נפתח מכסה הקופסה, ניתר ניתור, דילג דילוג, וכבר הוא על המעקה בין חבריו, ועוד רגע פרחו להם כולם יחד ונעלמו מן העין.

"היה לי דרור," אמרה אסנת ליובל, "ועכשיו אין לי."

"אבל עכשיו יש לך דרור," אמר יובל.

ושניהם צחקו.